

Arrest

nr. 63 845 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 tot intrekking van het recht op verblijf van verzoekster, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 maart 2011, en van het bevel van 23 maart 2011 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 26 april 2011 houdende vaststelling van het rolrecht met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer S.D. van Ghanese nationaliteit te zijn, treedt op X in Ghana in het huwelijk met een Belgische onderdaan, mevrouw G.A.

De heer S.D. dient op 16 juli 2004 bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Hij wenst zich bij zijn Belgische echtgenote te voegen.

Op 22 februari 2005 wordt dit visum toegestaan aan de heer S.D.

De heer S.D. komt België binnen en dient op 3 mei 2005 een aanvraag in tot vestiging.

Op 3 oktober 2005 wordt de heer S.D. in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (huidige C-kaart).

De heer S.D. is de vader van verzoeksters zoon E., geboren op 13 maart 1999.

Op 16 november 2006 dient deze Ghanese zoon van verzoekster en van de heer S.D. een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om zich bij zijn vader te komen voegen. Op 31 mei 2007 wordt dit visum toegestaan. De zoon komt België binnen op 2 juli 2007.

Op 6 augustus 2007 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen de heer S.D. en zijn Belgische partner.

Op 3 april 2008 treedt de heer S.D. in Ghana in het huwelijk met verzoekster, van Ghanese nationaliteit.

Op 27 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om zich bij haar echtgenoot te komen voegen. Dit visum wordt toegestaan en zij komt België binnen op 26 december 2008. Op 26 maart 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 18 maart 2010 wordt in België een tweede kind van verzoekster en haar echtgenoot, de heer S.D. geboren.

Er wordt een onderzoek opgestart inzake mevrouw G.A., de ex-echtgenote van de heer S.D., inzake een mogelijk schijnhuwelijk met de heer S.D. en een mogelijk nieuw schijnhuwelijk met een andere persoon.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 december 2009 wordt het huwelijk van de heer S.D. en mevrouw G.A., aangegaan in Ghana op 12 mei 2004, nietig verklaard.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 26 januari 2011 wordt het hoger beroep tegen dit vonnis ongegrond verklaard.

Op 17 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster, de heer S.D. en van de twee kinderen wordt ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het nummer 70 819.

Op 17 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekster wordt ingetrokken. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

De betrokkene diende op 27.07.2008 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D in op basis van artikel 10 (wet van 15.12.1980) teneinde D. S. met wie ze huwde op 03.04.2008 en die in België gevestigd was te komen vervoegen. Zij verkreeg een visum type D op 16.10.2008. Ze werd in het bezit gesteld van een A kaart op 26.03.2009,

Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane A., G. Het huwelijk tussen A. en D. werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (referentie AR 09/442/A) op 22.12.2009. Dit vonnis werd bij arrest van het hof van Beroep van Antwerpen (ref 2010/AR/699) bevestigd op 26.01.2011. Hierdoor werd de vestiging van haar echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 16.03.2011. Het verblijfsrecht van de betrokkene vloeit voort uit de vestiging van D. S. Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen A. en D. niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgevloeide rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, is het wettig verblijf van de betrokkene verstreken. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene reeds een relatie met D. S. had voor zijn huwelijk met de Belgische onderdane, gezien zij op 13.03.1999 bevallen is van zijn kind D. E. Kort na zijn scheiding van A., G. is de betrokkene met D. S. gehuwd. Hieruit blijkt dat de affectieve band tussen de betrokkene en D. S. niet verbroken was door zijn huwelijk met de Belgische onderdane. Hieruit blijkt dat dus niet enkel D. S. gefraudeerd had door een schijnhuwelijk aan te gaan om een verblijfsrecht in België te bekomen. Mevrouw heeft immers toegestemd met en actief meegewerkt aan een carrouselconstructie om, in functie van D., een verblijfsrecht in België te bekomen. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervalt het recht op verblijf in België van de betrokkene.

(…).”

Op 23 maart 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De twee kinderen worden vermeld op dit bevel. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. De betrokkene verkreeg haar verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging met de in België gevestigde echtgenoot D.S.. Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit zijn vestiging in het Rijk. De vestiging van D.S. werd ingetrokken op 17.03.2011 gezien zijn huwelijk, op grond waarvan hij de vestiging verkregen had, nietig verklaard werd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 26.01.2011 (ref 2010/AR/699). Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf
(…)”*

Op 23 maart 2011 wordt ook aan verzoeksters echtgenoot een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing is ook gekend onder het rolnummer 70 819.

2. Over de rechtspleging

2.1. In de beschikking houdende vaststelling van het rolrecht werd dit begroot op 1050 euro, na volgende berekening: “175 euro x 3 verzoekers x 2 bestreden beslissingen”.

Er werd een rolrecht betaald van 350 euro. Bijgevolg werd slechts één verzoekende partij op de rol geplaatst en werd het beroep beschouwd als ingesteld tegen de twee bestreden beslissingen.

2.2. Ter zitting voert de advocaat van verzoekster aan dat zij inzake het rolrecht niet begrijpt waarom er een bedrag van 175 euro per bestreden beslissing moet worden betaald. Zij voegt hieraan toe dat minderjarige kinderen niet dienen te betalen zodat moet worden aanvaard dat het beroep ook in hun hoofde is ingesteld en zij legt een stuk voor van het Bureau voor Juridische Bijstand daterend van 20 juni 2011.

Artikel 39/86-1, § 3, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De uitspraak over het rolrecht geschiedt zonder rechtspleging en is niet vatbaar voor enig beroep.”

De ter terechtzitting opgeworpen betwistingen hieromtrent zijn bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Wat betreft de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat alle rechten, zoals het recht op gezinshereniging, vervallen zijn door de nietigverklaring van het huwelijk tussen de heer D. en zijn echtgenote, en dat ten gevolge hiervan verzoekers verblijfsrecht is verstreken, herhaalt verzoekster het middel dat haar echtgenoot hieromtrent heeft ontwikkeld in zijn beroep tegen de tegen hem genomen beslissing:

‘Schending van het artikel 42 quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het principe ‘lex specialis derogat legi generali’. Schending van het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële

motiveringsverplichting. Schending van de artikelen 2,3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag van 20.11.1989.

(eigen onderlijning in citaten)

Het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde 1b de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk niet de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, liet geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2 eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer:

(...)

in de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Dit artikel is de Belgische omzetting van artikel 13 van de Europese Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

De Richtlijn wordt ingeleid met een aantal overwegingen, die belangrijk zijn voor de duiding en interpretatie van de artikelen die erop volgen. Enkele overwegingen zijn in casu het citeren waard:

"(15) De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden."

"(23) Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve ...conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong,"

"(24) Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd., zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn. Voorts zou ook een verwijderingsmaatregel tegen minderjarigen alleen in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen teneinde overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, de banden met de met de familie in stand te houden."

"(26) In elk geval moet een beroep op de rechter openstaan voor de 'burger van de Unie en zijn familieleden, aan wie de toegang tot of het verblijf in een andere lidstaat is geweigerd,"

"Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur- Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid," (ML VAN DAMME en A. WIRTGEN. "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel" in 1. OPDEBEEK en M. VANDAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315.)

Het evenredigheidsbeginsel vergt dat de maatregel "het resultaat is van een evenwichtige afweging van alle betrokken gegevens en belangen, waarbij de maatregel niet meer pijn mag doen dan noodzakelijk uit een oogpunt van herstel van de openbare orde", (R.v.St. 3 juni 2008, nr. 183.750, www.raadvst-consetat.be.)

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, 103.)

Artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt in § 2 het volgende:

"De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind,"

Artikel 3 geeft aan dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen", "de belangen van het kind de eerste overweging (vormen)".

Art. 12 van het Kinderrechtenverdrag gebiedt het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

Verzoeker heeft zijn verblijfsrecht verkregen via zijn huwelijk d.d. 12.05.2004 met mevrouw A. Op 06.08.2007 werd de echtscheiding bij onderlinge toestemming tussen hen uitgesproken. De nietigverklaring van het huwelijk volgde slechts op 22.12.2009. Er zijn dan ook meer dan drie volledige jaren voorbijgegaan sinds het huwelijk vooraleer dit ontbonden werd, zodat verzoekers verblijfsrecht conform het artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet niet meer ingetrokken kan worden. Het artikel 42 quater, § 4, 1° is dan ook geschonden.

Verzoeker mocht erop rekenen dat dit artikel zou toegepast worden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het niet - zoals in casu wel gebeurd is - omzeild zou worden. Hierdoor is het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt het artikel 42 quater, § 4, 1° niet in de bestreden beslissing en neemt zijn toevlucht tot "het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'". Hierdoor schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het principe 'lex specialis derogat legi generali' wat hier duidelijk van toepassing is: het artikel 42 quater vermeldt zowel de regel (in welbepaalde gevallen kan het verblijfsrecht beëindigd worden) als de uitzondering (het niet-beëindigen van het verblijfsrecht in andere welbepaalde gevallen) met naam en toenaam, daar waar 'fraus omnia corrumpit' erg algemeen is.

Het achterpoortje van "fraus omnia corrumpit" kan bovendien niet gebruikt worden omwille van de ratio legis van het artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/38, nl. het evenredigheidsbeginsel.

De bedoeling van de opsomming van mogelijke situaties waarin geen einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie ligt inderdaad in de rechtsbescherming van de betrokkenen en de eerbiediging van hun menselijke waardigheid, en in het voorkomen van de onevenredig ernstige schade die ontstaat bij het beëindigen van het verblijf van goed geïntegreerde mensen.

Zoals boven vermeld dient er in dit verband rekening gehouden te worden met de graad van integratie, de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de familiale en economische situatie en de bindingen met het land van oorsprong van de betrokkenen. Tenslotte dienen ook de rechten van het kind gerespecteerd te worden.

Verzoeker verblijft intussen zes jaar in België. Hij spreekt Nederlands en heeft sinds het begin van zijn verblijf ononderbroken gewerkt, nooit enige uitkering of leefloon ontvangen noch gevraagd. Verzoekers zoon E. verblijft sinds 2007 in België (1/3 van zijn jonge leven) en gaat hier naar school. Dochter A. D. is

in België geboren. Het centrum van verzoekers belangen en van zijn gezin bevindt zich dan ook zeer duidelijk in België en dit sinds verscheidene jaren.

Over al deze elementen wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Het evenredigheidsbeginsel, minstens de materiële motiveringsverplichting is geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt op de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeker de naam van de kinderen E. D. en A.D. D., en deze beslissing eindigt ook met "Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn kinderen wiens verblijfsrecht uit het zijne voortvloeit".

Er wordt echter op geen enkele manier uiteengezet op welke manier de kinderen hun bijdrage geleverd zouden hebben aan het beweerd bedrog of schijnhuwelijk van hun vader; noch wordt er enige zelfstandige juridische basis ingeroepen op basis waarvan hun verblijfsrecht zou kunnen ingetrokken worden.

Verder staat ook op het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd betekend dal "de kinderen de administratieve situatie van hun vader (volgen)", maar worden hun namen niet hier vermeld maar wel bovenaan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hun moeder mevrouw D. A., betekend werd, hoewel de beslissing tot verval van het verblijfsrecht van deze laatste geen betrekking heeft op hen. Het is dan ook onduidelijk wiens statuut de kinderen werkelijk volgen.

De materiële motiveringsverplichting is geschonden.

Zoon E., die intussen reeds 12 jaar is, kreeg op geen enkel moment de kans zijn mening te geven over de op til zijnde bestreden beslissing, en dit terwijl zijn belangen wel degelijk in het geding zijn.

Bovendien worden hij en zijn zusje A.D. gestraft voor feiten waarvan hun ouders verdacht worden, met een bevel om het grondgebied te verlaten van België, het land waar E. 1/3 van zijn leven doorgebracht heeft en A. D. geboren is.

De artikelen 2, 3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag zijn geschonden.' "

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeksters kritiek hoofdzakelijk is gericht tegen de beslissing van 17 maart 2011 genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Gezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van deze procedure is haar kritiek dienaangaande niet ontvankelijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekster voorbijgaat aan het feit dat het huwelijk van haar echtgenoot, op basis waarvan hij een verblijfsrecht in België heeft verkregen, door het hof van beroep te Antwerpen werd vernietigd omdat het strijdig werd bevonden met de Belgische en de internationale openbare orde. Aangezien zijn verblijfsrecht steunde op een huwelijk dat werd vernietigd, kon de verwerende partij redelijkerwijze besluiten tot de intrekking van zijn verblijfsrecht en bijgevolg ook tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster dat uit het verblijfsrecht van haar echtgenoot voortvloeit.

Op grond van de gegevens van het administratief dossier kan bezwaarlijk betwist worden dat de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt werd en dat verzoeksters echtgenoot in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de specifieke regel van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet voorrang heeft op het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*". Dit is een rechtmatige en autonome rechtsgrond om het verblijfsrecht te beëindigen. Bovendien wordt deze redenering gevolgd in de rechtsleer en door rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij een schending aanvoert van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van het principe "*lex specialis derogat legi generali*", van het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Inzake de kinderen merkt de verwerende partij op dat het verblijfsrecht van de kinderen voortvloeit uit het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot. Gezien het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot nietig werd verklaard, wordt het geacht nooit te hebben bestaan en komen alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten eveneens te vervallen, zoals onder meer het recht op gezinshereniging. De verwerende partij wijst erop dat in de beslissing genomen ten opzichte van verzoeksters echtgenoot duidelijk wordt gesteld dat ook het verblijfsrecht van de kinderen wordt ingetrokken, gelet op het feit dat hun verblijfsrecht voortvloeit uit dat van de vader. In het bevel genomen ten opzichte van verzoeksters echtgenoot wordt terecht geoordeeld dat de kinderen de administratieve situatie van de kinderen volgen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat het niet duidelijk zou zijn of de kinderen de situatie van de vader of van de moeder volgen.

Het loutere feit dat de ambtenaar van de gemeente Borgerhout op de beslissing van verzoekster met de hand geschreven heeft dat dit bevel ook betrekking heeft op de kinderen, kan aan het voorgaande geen

afbreuk doen. Dit betreft immers een louter gebrek in de kennisgeving van de beslissing. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig.

Inzake het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) laat de verwerende partij gelden dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekster er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

4.1.3. In een eerste middel uit verzoekster kritiek op de intrekking van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, als gevolg waarvan ook haar verblijfsrecht wordt ingetrokken. Zij herhaalt in dit verband het middel dat haar echtgenoot heeft ontwikkeld ten opzichte van de in zijnen hoofde genomen beslissing.

Het middel is niet gericht tegen de huidige bestreden beslissing en is bijgevolg onontvankelijk. De echtgenoot van verzoekster heeft een beroep ingesteld tegen de beslissing van 17 maart 2011 waarbij zijn recht op vestiging werd ingetrokken. Bij arrest nr. 63 844 van 27 juni 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep verworpen.

Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat het vestigingsrecht van verzoeksters echtgenoot werd ingetrokken. Uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster haar verblijfsrecht verkregen heeft op basis van dat van haar echtgenoot. Zijn vestigingsrecht werd ingetrokken omdat hij dit verkregen had op basis van een nietig verklaard huwelijk, waardoor alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten komen te vervallen. Het verblijfsrecht van verzoekster dat steunt op het vestigingsrecht van haar echtgenoot, komt daardoor ook te vervallen. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing in haar hoofde erop gewezen dat ook verzoekster heeft meegewerkt aan een carrouselconstructie om een verblijfsrecht in België te verkrijgen, zodat ook voor haar "*fraus omnia corrumpit*" geldt. Bij het arrest van de Raad nr. 63 844 van 27 juni 2011 wordt het beroep tegen de intrekking van het vestigingsrecht van verzoeksters echtgenoot verworpen.

Het eerste middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting uit het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

"Het spreekt vanzelf dat de opgegeven motieven juist moeten zijn. (...) De Raad van State vereist overigens niet dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat dat er een ernstige reden is om te twijfelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief feitelijk juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid." (I. OPDEBEEK en COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, 152.)

Verzoekster stelt dat de feitelijke motieven die in de bestreden beslissing vermeld staan, niet correct zijn, minstens wat haar betreft.

Verzoekster treedt in hoofdorde haar echtgenoot bij die stelt dat zijn huwelijk met zijn ex-echtgenote geen schijnhuwelijk was.

Ondergeschikt betwist zij ten stelligste dat zij enige weet had van het vermeende schijnhuwelijk van haar echtgenoot, laat staan dat zij actief zou meegewerkt hebben aan enige constructie om via hem verblijfsrecht te verkrijgen in België. Verzoekster is erg beledigd en geschokt door deze woorden.

De enige band die er nog tussen verzoekster en haar echtgenoot bestond nadat zij hun relatie beëindigd hadden, was via hun zoon E. pas na het huwelijksaanzoek van de heer D. is er opnieuw een persoonlijke affectieve band tussen hen beide ontstaan.

De gratuite en onjuiste beschuldiging als zou verzoekster gefraudeerd hebben kan geenszins volstaan als motivering van de bestreden beslissing."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed.

Verzoekster beschouwingen zijn niet pertinent. Zij houdt voor dat het huwelijk van haar echtgenoot geen schijnhuwelijk betreft en dat zij daar niet van op de hoogte was. Verzoekster gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat het eerste huwelijk van haar echtgenoot door het hof van beroep te Antwerpen nietig werd verklaard om reden dat het huwelijk strijdig is met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien de nietigverklaring van dit huwelijk wordt dit huwelijk nooit geacht te hebben plaatsgevonden en komen alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten eveneens te vervallen, zoals onder meer het recht op gezinshereniging van verzoekster. Verzoeksters beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

4.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar het principe "*fraus omnia corrumpit*" en naar het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster voortvloeit uit de vestiging van haar echtgenoot en dat, gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen haar echtgenoot en zijn Belgische ex-echtgenote, niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgevloeide rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, waardoor het wettig verblijf van verzoekster is verstreken. Tevens wordt vermeld dat verzoekster reeds een relatie had met haar echtgenoot voor zijn huwelijk met de Belgische onderdaan, dat kort na de scheiding verzoekster met haar echtgenoot is gehuwd waardoor blijkt dat de affectieve band tussen verzoekster en haar echtgenoot niet verbroken was door zijn huwelijk met de Belgische onderdaan, waardoor blijkt dat niet enkel haar echtgenoot heeft gefraudeerd maar dat verzoekster toegestemd heeft met en actief meegewerkt aan een carrouselconstructie om, in functie van haar echtgenoot, een verblijfsrecht in België te bekomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn. Zij stelt haar echtgenoot bij te treden die stelt dat zijn eerste huwelijk geen schijnhuwelijk was en zij betwist dat zij enige kennis had van dit vermeende schijnhuwelijk, laat staan dat zij actief zou hebben meegewerkt aan enige constructie om via hem een verblijfsrecht te verkrijgen in België.

Waar verzoekster stelt “haar echtgenoot bij te treden” dient opgemerkt te worden dat verzoeksters echtgenoot in de middelen die hij aanvoert tegen de beslissing genomen in zijn hoofde, niet betwist dat zijn vernietigd huwelijk een schijnhuwelijk betrof. Alleszins doet de loutere bewering van verzoekster dat het eerste huwelijk van haar echtgenoot geen schijnhuwelijk was, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 26 januari 2011 dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 december 2009 bevestigt, bevindt zich in het administratief dossier. Daarin wordt het huwelijk dat verzoeksters echtgenoot heeft afgesloten met een Belgische onderdaan op 12 mei 2004, vernietigd omdat het een schijnhuwelijk betrof.

Vervolgens betwist verzoekster volgend motief:

“Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene reeds een relatie met D. S. had voor zijn huwelijk met de Belgische onderdane, gezien zij op 13.03.1999 bevallen is van zijn kind D. E. Kort na zijn scheiding van A., G. is de betrokkene met D. S. gehuwd. Hieruit blijkt dat de affectieve band tussen de betrokkene en D. S. niet verbroken was door zijn huwelijk met de Belgische onderdane. Hieruit blijkt dat dus niet enkel D. S. gefraudeerd had door een schijnhuwelijk aan te gaan om een verblijfsrecht in België te bekomen. Mevrouw heeft immers toegestemd met en actief meegewerkt aan een carrouselconstructie om, in functie van D., een verblijfsrecht in België te bekomen. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervalt het recht op verblijf in België van de betrokkene.”

Verzoekster voert aan dat zij geen weet had van het feit dat het eerste huwelijk van haar echtgenoot een schijnhuwelijk was en dat zij niet heeft meegewerkt aan enige constructie om via haar echtgenoot een verblijfsrecht te verkrijgen in België.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

Op 13 maart 1999 wordt het kind van verzoekster en haar huidige echtgenoot geboren. Allen verblijven op dat moment in Ghana. Verzoeksters huidige echtgenoot treedt op 12 mei 2004 in Ghana in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Op basis van dit huwelijk verkrijgt haar huidige echtgenoot een vestiging in België. Op 16 november 2006 dient de zoon van verzoekster en van haar huidige echtgenoot met toestemming van verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om zich bij zijn vader te voegen. De zoon verkrijgt een verblijfsrecht in België. Op 6 augustus 2007 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen de huidige echtgenoot van verzoekster en zijn Belgische partner. Op 3 april 2008 treden verzoekster en haar huidige echtgenoot in Ghana in het huwelijk. Verzoekster verkrijgt een verblijfsrecht in België op basis van haar huwelijk. Het eerste huwelijk van haar echtgenoot met de Belgische onderdaan wordt vernietigd.

Deze feitelijke gegevens worden niet betwist. De omstandigheid dat verzoekster deze feitelijke gegevens anders interpreteert dan de verwerende partij, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij meent dat de affectieve relatie tussen verzoekster en haar huidige echtgenoot niet verbroken was door zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Gelet op de chronologie van de hierboven weergegeven feiten is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij tot deze conclusie komt. Bijgevolg is het evenmin kennelijk onredelijk en getuigt het niet van een foutieve feitenvinding om te oordelen dat ook verzoekster heeft toegestemd met en heeft meegewerkt aan een carrouselconstructie om in functie van haar echtgenoot een verblijf in België te verkrijgen, zodat het principe “*fraus omnia corrumpit*” ook in haar hoofde kan worden toegepast.

De eerste bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET